

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „ŽARSTO RUDENĖLIS VĖL LAPUS ANT TAKO“ – Rimantas Babrauskas

Rimantas Babrauskas – pilaitiškis, televizijos režisierius, kuriam teko suvaidinti ne viename filme, lankomas Poezijos mūzos nuo mokyklos suolo, įsijungia į Poezijos maratono, skirto K. Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms, Rudens atkarpą su pačia spalvočiausia eilėraščių puokšte. Na, o šie posmai išskirtinai rudeniški:

Lielupe
tavo vandenys
užburia
kai brendi
po lieptais
aukštom
arklio galvom
kyla kaimai
galvom nulenkтом
prieš geltoną svarainį
ruduo ak ruduo
pakando tavo
medžio svajonę
ir metas ant
tavo lūpų
vėl išskaptavo
baltą rožę
ak Lielupe
vandenys toli
kai po lieptais
pražysti

***

Tas tylus laikas
užslenka ant girnopusės,
kad tik nepažadinti
ir tyliai veriamos durys
jau nebematomos,
žinai, ten upė –
vanduo baltas leidžiasi
ir šneka šviesa

malūno atvertam lange.
Kas audžia drobę,
kur rupų šerkšną randi
per naktį nebuves...

***

Užsimiršimas vėliai
aplenkė mane,
naktis vyniojas
balta rūko drobule
aplink papartį
angelo delne,
o mano kojas
painioja slapčia
prie durų
augantis vijoklis.
Klajokliai choru
pakartos žodžius –
nuneš per slėnį,
kuriuos ištart
kadais norėjau,
bet žolės auga burnoje
ir krūvos akmenu
žiojoja,
nes visagalis laikas
uždėjo areštą namams,
kuriuos klajojo
vaiko siela.
Kieme, kur lūžo svirtis –
vanduo telkšojo danguje
ir plovė kojas šienpjoviams,
kurių nepažinojau.

Kelionė ryte

Per molžemį
pasiekiu pievas
išnyksta rūkas –
klūpo Dievas.
Iš vieno krašto
mes abu,
kur muša šaltinis

po klevo medžiu.
Raudonas jo lašas
ant mantijos Tavo,
kol ėjom per naktį
antai pažaliavo.
Iš krašto į kraštą
vis einam šalia
po baltojo rūko
dulksva drobule.

. . .

Ir nematai
kaip išsitiesina
mūs kelias.

Kalba

Baltas kalnas į vėją
kur langas
apynis kur prie lango prikaltas
girdi eina žole muzikantas
žirgas juodas
o smuikas jo – baltas
veidas lyg tėvo
o verkia kaip vaikas
naktys buvo
o dienos jau baigias...
Užvėręs kalnus ir duris
tu neišeik
jei eisi – liksi –
sustoja mūsų atmintis
o laikas laikrodžiuose tiksi

***

jų kalba kaip liūdna daina
lūpos veriasi baltu aukuru
tyloje visiškoje tyloje

***

– Devuliau, –
lyg sau,
lyg už užverto
lango

likusiam pasauliui,
sena aukštaitė
atsidūsta
ir visas epas
sutelpa jame.

Delne
lyg prieš pakylėjimą,
suskamba rožančius
per amžių amžius
varstyta ranka,
kol visas vėrinys
ilgainiui nusidažė
prakaito, ašarų
ir kraujo spalva.

– Taigi, jau vakaras, –
ji sako.

– Devuliau,
jau saula laidžias,
raiks namo...

Ir medžiais vėjas
šuorais pasileidžia
ir taip kas vakarą
jie meldžiasi abu –
už tuos, kurie čia buvo,
bet taip ir negyveno,
kad jiems
nors Amžinajame
nebūtų taip sunku...

***

Didieji priemiesčių poetai –
atklydęs laikas ir šuva,
vijokliais prieangiai apaugę –
čia visada tyli šneka
apie pasaulį, apie orą,
apie gėlyną merdintį sausroj...
Šuva čia staugia ne mėnulio,
o nuobodulio valandoj,
kažkokią paslaptį dar slepia
nasturta – priemiesčio lotosas –
plūduriuojąs pralėkusio vežimo,

dulkių sukeltøj bangoj
ir tik iš už posūkio
išniręs pranašiškas Izaokas
su duonos kepalu krepšy grįžtas,
pagarbiai sutiktas pareiškia:
– Pasauly nieko naujo nenutiko...
Ir priemiestis giliai taip atsidūsta
lyg su palengvėjimu,
o gal iš nuostabos.
–Tokios kaitrios dienos pasaulis
neregėjo vakar šiandien
niekados...

Baltas lyriškas

Mėnulis baltas
tykiai rymoja
virš kaimo,
prasmenga siela
tyloje.
Baltumas sniego –
chrizantema –
pražysta
lango atšvaite,
o ir nebylūs
gestai
reiškia viską.

***

Tik smėlis
atvertoj kriauklėj
dar saugo tavo pėdą,
bet ne vardą.

***

Vaivorykštės takas –
kelias išvykti.
Žodis, kaip šūvis –
viskas per greit.
Eina išeina su žalčiu
pasakos mūsų vaikystės.
Broli, rudeni kvimpa

šermukšnis –
Ilgėja šešėliai ir sminga
širdin.
Žemės grumstai trupa
tarp pirštų,
o mes manėm, kad statome
mūro pilis.
Tas raudonas saulėlydis
leidžiasi uoste,
kur prisiplaka mūsų viltis.
Duoki ranką – traukia
atoslūgio bangos,
vandenynų akivaruos sapnuoju
tavąsias akis.
Tik neišduok atklydusio
paukščio –
gal jis iš ten, kur
viską palikęs
glaudies ir meldies –
bent vilties.
Visą didelį mažą
pasaulį
Užsidėjęs nešies
ant peties.

***

Bepročio veidu
artinas diena
vis muša
saulės kamuolį
lazda
o angele
tokioj šviesoj
prakalbink žvėrį
riksmu gimdyvių
akyse
kur nusimetę
paslaptingas
aureoles
į priekį žengia
su manta
kas žingsnis

toldamas
aklasis karavanas

Senovaizdžio eskizai

Iki kraujo
Suspaudžiu šermukšnij
Broliai rudens

Karu maru ir gotika
Gelbėk mus Viešpatie
Nuo užmaršties amžinosios

Scenovaizdžio eskizas
Teksto skiautė
Ir aš – užkulių dulkė

Šviesa tai paveikslas
Kuris prieš mūsų akis
Keičiasi

Švento Jono naktį
Galvoju kad viskas
Kas buvo dar bus

Pjovėjo daina žolės aimana
Viskas išvien
Didžiąją vasarą

Viskas vėjui
Nepasakyti posmai
Skambės kitados

Bučiuoju slenkstį ir duris
Matau žaltys
Baltuoju marmuru atmoja

Didieji priemiesčių poetai –
Atklydęs laikas ir šuva
Lyg pieną marmurą išlaižo

Dabar ir saulė lyg katė
Pabudusi po begėdiškai trumpos nakties
Ties Himalajais savo kailį iššukuoja